

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 1472/06
01.11.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Стојана Јокића, председника већа, Звездане Лутовац, Михаила Рулића, Николе Станојевића и Слободана Дражића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ адвокат, против туженог "ББ", ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Округног суда у Сремској Митровици Гж.413/06 од 8.6.2006. године, у седници већа одржаној 1.11.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Округног суда у Сремској Митровици Гж.413/06 од 8.6.2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Инђији П1-85/04 од 30.6.2005. године, ставом I изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца и поништено решење генералног директора тужене број 1311-08-04 од 29.7.2004. године као незаконито, и наложено туженом да тужиоца врати у предузеће на послове које је обављао до доношења оспореног решења. Ставом II изреке прекинут је поступак по делу тужбеног захтева тужиоца који се односи на исплату накнаде штете у висини изгубљене зараде и других примања по колективном уговору од дана престанка радног односа до повратка тужиоца на рад код туженог, са законском затезном каматом за сваки доспели износ по месецима од дана доспелости до исплате укупног износа, а до правноснажног окончања поступка по ставу I тужбеног захтева. Ставом III изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 38.750,00 динара.

Пресудом Округног суда у Сремској Митровици Гж.413/06 од 8.6.2006. године, уважена је жалба туженог па је пресуда Општинског суда у Инђији П1-85/04 од 30.6.2006. године преиначена у побијајућем усвајајућем делу одлуке о главном захтеву (став 1. диспозитива), па је тужбени захтев тужиоца којим је тражио поништај решења туженог број 1311-8-04 од 29.7.2004. године, и да се наложи туженом да тужиоца врати на рад на послове које је обављао до доношења оспореног решења, одбијен као неоснован. У осталом побијаном обавезујућем делу одлуке о трошковима поступка (став III диспозитива) укинута је првостепена пресуда и предмет враћен првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је изјавио ревизију са допуном због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 399. Закона о парничном поступку који се примењује на основу члана 491. став 1. ЗПП-а, Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредбе парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Није учињена ни битна повреда из тачке 12. тог члана, на коју тужилац ревизијом указује, јер оспорена пресуда садржи јасне и потпуне разлоге о одлучним чињеницама.

Наводи ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је код туженог обављао послове руковођа интермикса-сменовође све до 29.7.2004. године, када му је отказан уговор о раду, зато што је дана 12.7.2004. године свом претпостављеном у одељењу процеса миксера "пребацио" за немогућност вођења процеса рада по новој систематизацији, а након њеног коментара да се кадровском политиком и систематизацијом у предузећу бави власник, тужилац јој је рекао да она није ништа технички унапредила, да други раде за њу да би она напредовала, те да ће он сву своју енергију и снагу утрошити да њу и још једног колегу склони из предузећа, да се неће смирити док им не види леђа и не сломи их, и да ће тек тада бити задовољан макар и он отишао из фирме, али тек после њих. Након упозорења о постојању разлога за отказ уговора о раду, решењем туженог од 29.7.2004. године, донетим на основу члана 101. став 1. тачка 4, члана 104. члана 105, 106 и 120. став 1. тачка 1. Закона о раду тужиоцу је отказан уговор о раду, због учињене теже повреде радне дисциплине утврђене чланом 25. став 1. алинеја 8. и став 2. Уговора о раду, са тим датумом. Иначе он је тада био председник синдикалне организације туженог.

На основу таквог чињеничног утврђења правилно је другостепени суд нашао да тужилац није поштовао радну дисциплину, и да је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца, па су се стекли услови за отказ уговора о раду у смислу члана 101. став 1. тачка 4. Закона о раду.

Правилно је изражено становиште другостепеног суда у погледу примене релевантних прописа за оцену законитости отказа уговора о раду и неоснованости тужбеног захтева тужиоца за поништај отказа и враћања на рад. Наиме, непоштовање правила на раду или у вези са радом, представља повреду радне дисциплине и оправдан разлог за отказ уговора о раду у смислу члана 101. став 1. тачка 4. Закона о раду. Правилно је другостепени суд закључио да тужилац као синдикални активиста и представник запослених не може бити заштићен ни домаћим ни међународним прописима у случају када другом запосленом каже да ће он сву своју енергију и снагу утрошити да тог запосленог склони из предузећа и да се неће смирити док им не види леђа и да ће тек тада бити задовољан.

Нетачан је ревизијски навод да је спорним решењем тужиоцу отказан уговор о раду због повреде радне обавезе из члана 101. став 1. тачка 3 и 4. Закона о раду и да примена та два разлога кумулативно као основ за отказ уговора о раду није могућ, јер један другог искључују. Стога, што му је отказ дат само са разлога из тачке 4. због повреде радне дисциплине а понашање тужиоца свакако представља повреду радне дисциплине чиме је настао оправдан разлог за отказ уговора о раду у смислу члана 101. став 1. тачка 4. Закона о раду, који му је дат у законом прописаној процедури уз омогућавање права на одбрану.

Неосновани су ревидентови наводи о наводној непоузданости стандарда понашања који би водио закључку о непоштовању односно повреди радне дисциплине. Зато што би и са правног аспекта Врховног суда то било свако оно понашање због којег не може да настави рад код послодавца, па вербални сукоб на раду, као у конкретном случају. Имајући у виду да он није био у вези ревидентове синдикалне активности, односно деловања као синдикалног представника, да би уживао заштиту од поступка отпуштања због статуса активности чланства у синдикату, у смислу Конвенције МОП-а бр. 135 о радничким представницима ("Службени лист СФРЈ", бр. 14/82) и препоруке број 143. која је прати.

На основу члана 405. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у изреци пресуде.

Председник већа-судија,

Стојан Јокић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

мз